

Arrest

nr. 67 173 van 23 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 13 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het bevel van 6 juli 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 januari 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 12 juni 2009 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 62 758 van 6 juni 2011 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 2 december 2009 hebben verzoeker en mevr. K.V. zich aangeboden bij de gemeente Gent betreffende een voorgenomen huwelijk. Op 17 juli 2010 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent het huwelijk te voltrekken wegens schijnhuwelijk.

Op 14 augustus 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 16 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 16 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt verzoeker bij aangetekende zending van 20 juni 2011 ter kennis gebracht.

Op 6 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing. Tegen deze beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt de vordering bij arrest nr. 64 671 op 12 juli 2011.

Op 13 juli 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

[...]

Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

[...]

de genaamde [S., M.], [...], van Libanese nationaliteit

[...]

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Oostenrijk, Griekenland, Italië, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta.

[...]

REDENEN VAN DE BESLISSING

[...]

0 - artikel 7, eerste lid, 1°; verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten;

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

[...]

Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de stad Gent samen met een vrouw van Belgische nationaliteit ([V. K.] 10/04/1989). Op 26/04/2010 werd aan betrokkene een huwelijksverklaring afgeleverd. Op 27/07/2010 weigerde de stad Gent het voorgenomen huwelijk te voltrekken. Betrokkene heeft nadien verklaard een wettelijke samenwoning te willen aangaan met mevrouw [V.]. Tot op heden werd er echter nog geen wettelijke samenwoning geregistreerd. Bovendien, zijn intentie tot huwelijk of wettelijke samenwoning geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

[...]

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden:

Betrokkene verblijft op het Schengengebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Op 26/01/2009 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 22/06/2010. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 06/06/2011. Betrokkene heeft dan een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen op 22/06/2011, geldig 7 dagen.

Betrokkene diende op 18/08/2009 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 16/06/2011 en deze beslissing werd hem vandaag betekend.

Vandaag werd betrokkene aangetroffen in illegaal verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfsituatie zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

[...]

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig identiteitsdocument, is het noodzakelijk hem terbeschikking van de Dienst Vreemdelingenaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

Ter terechtzitting verklaart de raadvrouw van verzoeker dat betrokkene is ‘vrijgelaten’ en op het Belgisch grondgebied verblijft.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* artikel 14 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De verzoekende partij en mevrouw V. hebben reeds 2 jaar een relatie.

Zij wonen sedert enige tijd samen en hebben op 16 juni 2011 bij de bevoegde diensten van de Stad Gent een aanvraag tot wettelijke samenwoning in gediend (stuk 3).

Deze aanvraag is tot op heden hangende, nl. de verzoekende partij en zijn vriendin zijn afhankelijk van de termijn niet de politie nodig heeft om een woonstcontrole uit te voeren.

Daarna zouden de verzoekende partij en zijn vriendin een aanvraag hebben ingediend tot het bekomen van een verblijfsdocument op basis van de wettelijke samenwoning (nl. artikel 40 Vreemdelingenwet, bijlage 19ter).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

De verzoekende partij en zijn vriendin hebben ervoor gekozen om niet vroeger dergelijke procedure op te starten gezien zij wouden bewijzen aan de Belgische Staat (en meer specifiek de Dienst Vreemdelingenzaken) dat zij weldegelijk het plan hebben om een duurzame relatie verder uit te bouwen. Het beste bewijs daarvan is uiteraard de duur van de relatie, nl. die op heden reeds twee jaar duurt.

De verzoekende partij en mevrouw V. wensen de mogelijkheid te krijgen om hun relatie verder uit te bouwen.

De illegaliteit van de verzoekende partij is een onvoldoende argument om hen die kans niet te geven.

Door de verzoekende partij het recht te ontkennen om zich met op een legale manier te verenigen met zijn partner, mevrouw V., wordt artikel 8 E.V.R.M geschonden. Dit gezien hun de rechten om als een 'normaal' koppel door het leven te gaan worden ontzegd.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Tot op heden is de relatie nog voortdurend. Op zondag 10 juli 2011 is hun twee jaar samenzijn.

Gelet op het bovenstaande is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd door de motivatie dat het huwelijk werd geweigerd te voltrekken en dat er nog geen wettelijk samenwonen geregistreerd is.”

2.2 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de

openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker wijst er op dat hij een relatie heeft die reeds 2 jaar duurt; dat hij sinds enige tijd samenwoont met zijn partner; dat hij op 16 juni 2011 een aanvraag tot wettelijke samenwoning heeft ingediend; dat hij en zijn partner de woonstcontrole afwachten om het verblijf aan te vragen op grond van de wettelijke samenwoning; dat zij weldegelijk het plan hebben om een duurzame relatie uit te bouwen en dat zij op 10 juli 2011 twee jaar samen zijn.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de stukken van het dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers bewering dat hij een relatie heeft met mevrouw V. aangezien hij het volgende motiveert: *“Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de stad Gent samen met een vrouw van Belgische nationaliteit ([V. K.] °10/04/1989). Op 26/04/2010 werd aan betrokkenen een huwelijksverklaring afgeleverd. Op 27/07/2010 weigerde de stad Gent het voorgenomen huwelijk te voltrekken. Betrokkene heeft nadien verklaard een wettelijke samenwoning te willen aangaan met mevrouw [V.]. Tot op heden werd er echter nog geen wettelijke samenwoning geregistreerd. Bovendien, zijn intentie tot huwelijk of wettelijke samenwoning geeft hem niet automatisch recht op verblijf.”*

In het verzoekschrift wijst verzoeker aldus op zijn relatie die twee jaar duurt. Verzoeker tracht deze relatie te bewijzen aan de hand van de verklaring van wettelijke samenwoning. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand, na een uitvoerig onderzoek en na het advies van de procureur des Konings te hebben ingewonnen, het geplande huwelijk tussen verzoeker en zijn partner weigerde te laten doorgaan omdat hij oordeelde dat het om een schijnhuwelijk ging. Thans, minder dan een jaar later, poogt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen. Zelfs indien verzoeker op hetzelfde adres als het adres van zijn partner kan worden aangetroffen, kan niet zonder meer worden besloten dat de beweerde ‘relatie’ onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, rekening houdende met de voorgaande feiten. Het loutere feit dat verzoeker op hetzelfde adres verblijft, is slechts een begin van bewijs met betrekking tot het bestaan van de relatie, te meer nu rekening dient te worden gehouden met het oordeel van de ambtenaar van de burgerlijke stand, die stelde dat wegens schijnhuwelijk het geplande huwelijk niet kon worden voltrokken. Verzoeker legt echter geen andere stukken voor om zijn relatie met V. aan te tonen.

Zelfs in de veronderstelling dat er effectief een door artikel 8 van het EVRM beschermde relatie tussen verzoeker en juffrouw V. zou bestaan, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat aan verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen.

Uit artikel 8 van het EVRM kan voorts, zoals reeds gesteld, geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont, nu door de bevoegde asielinstanties werd vastgesteld dat hij geen beschermingsstatus behoeft, niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met de vrouw die hij als zijn vriendin omschrijft in zijn land van herkomst (Libanon) of elders te verblijven (*cf.* RvS 28 augustus 2008, nr. 3291 (c) en RvS 28

oktober 2008, nr. 187.393). Verzoeker laat na uiteen te zetten waarom hij wordt verhinderd om een gezinsleven in zijn land van herkomst of elders verder te zetten.

De uiteenzetting van verzoeker laat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet toe te besluiten dat er sprake is van een inmenging in het privé- of gezinsleven of dat er voor verweerder een positieve verplichting bestaat om de door verzoeker gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het Belgisch grondgebied toe te staan.

Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat in voorliggende zaak artikel 8 van het EVRM wordt geschonden kan hij evenmin worden gevolgd waar hij lijkt te willen aangeven dat een schending van deze verdragsbepaling ertoe leidt dat hem, met miskennis van artikel 14 van het EVRM, het genot van de rechten en vrijheden welke in het EVRM vermeld zijn, op discriminerende wijze wordt ontzegd.

Het eerste en enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN